

Akhitófel és Júdás

Két áruló karakterelemzése

Ebben az írásban két olyan negatív bibliai személyiségnek a viselt dolgait kívánjuk megvizsgálni, akik negatív tipológiai szerepet töltek be. [Bibliai tipológiáról](#) akkor beszélünk, amikor adott bibliai karakterek, illetve azok bizonyos cselekedetei előtípusokként szolgálnak későbbi bibliai karakterek és az általuk véghezvitt hasonló, de az előtípust általában intenzitásban meghaladó cselekedeteinek. Az itt szóbanforgó két személy egyikéről ugyancsak az ószövetségi írásokban olvashatunk, a másikról pedig az Újszövetségben. Noha a főtípus neve és tettei csaknem univerzálisan ismertek, az eredeti, vagy őstípus nevének hallatán még a jártasabb bibliaolvasók közül is sokan vakargatják a fejüket. De ezt a tesztet a kedves olvasó önmagán is elvégezheti, ugyanis a szóbanforgó két tipológiai „rokonlélek” az a Jahósuát eláruló Júdás Iskariótes, az őt előképző személy neve pedig Akhitófel. Akhitó ... ki? – kérdezheti az olvasó némi joggal. Nos, ahogyan Júdás Krisztus bennfentes társa és tanítványa volt, úgy Akhitófel Dávid királynak a közeli barátja és rendkívüli bölcsességgel megáldott tanácsadója volt (*2Sám. 16:23; 1Krón. 27:33*). Mindketten elárulták urukat, s mindketten felakasztották magukat. Az életükből levont leckék azonban az egyház számára is nagy jelentőséggel bírnak.

Isten Egyházának Gyülekezetei

Email: p.poli@lycos.com

Copyright © 2017, Póli Pál, Isten Egyházának Gyülekezetei

Minden jog fenntartva. A honlapon található kiadványok szabadon másolhatóak és terjeszthetőek, amennyiben a teljes szöveg, változtatás vagy törlés nélkül kerül másolásra illetve terjesztésre. A kiadó nevét, címét és a kiadási jogot fel kell tüntetni. Ár nem számítható fel érte. Kritikai hozzászólásokhoz és elemzésekhez felhasználhatók rövid kivonatok vagy idézetek a kiadási jog megsértése nélkül.

<http://www.churchofgod.hu>

Kezdjük is a szereplők bemutatásával. Talán furcsa, de a kevésbé ismert Akhitófelről többet lehet tudni, mint a jobban ismert Júdásról. Először is:

1Krónika 27:33 Akhitófel a király [Dávid] tanácsadója volt,

Tudjuk, hogy maga Dávid király Isten szent embere volt, esetében egy Isten szíve szerint való (*1Sám. 13:14, Ap.Csel. 13:22*), Szent Szellemmel betöltekezett személyről van szó, s ennek megfelelően a bennfentes tanácsosa sem lehet egy átlagos képességű ember. Akhitófelnek így egy bizonyított, rendkívüli szellemi értelemmel megáldott embernek kellett lennie, és a Szentírás pontosan ennek megfelelően mutatja be őt:

2Sámuel 16:23 Akhitófelnek a tanácsa ugyanis, amelyet azokban az időkben adott, annyit jelentett, mintha valaki az Istentől kapott volna intést. Ilyennek számított Akhitófel minden tanácsa mind Dávidnak, mind Absalomnak.

A rabbinikus irodalom és a Midrások szerint Akhitófel szava az Urim és Tummim erejét bírta, s ennek ellenére Dávid kezdetben mégis mellőzte őt, amikor kinevezte az udvari bírákat és hivatalnokokat. Akhitófel ezért neheztelt a királyra, és az önérzetében megsértett bölcs vissza is vágott neki. Amikor ugyanis a frigyládát Bahalából Dávid városába kívánták vinni és a szállítás alkalmával meghalt a ládát megérintő Uzziás (*2Sám. 6:6*), akkor Dávid Akhitófel tanácsát kérte ki a megoldással kapcsolatban. A bölcs azonban gúnyosan csak annyit mondott neki, hogy van éppen elég tanácsosa kérdezze meg azokat. Dávid ekkor azzal érvelt, hogy átkozott az, aki tudja a megfelelő megoldást, ám visszatartja annak ismertetését, **az ilyen ember végezze öngyilkossággal.** Akhitófel a kényszer hatására egy kétértelmű tanácsokat adott, de lényegében elfedte a valós megoldást, miszerint a frigyládát emberi vállakon lehet csak szállítani s nem lehet szekérre rakni (*Szám. R. iv. 20, Yer. Sanh. x. 29a*). A valóságban [Akhitófel] bölcsessége az angyalok bölcsességével ért fel. (*Yer. Sanh. x. 2; Yalk II Sám. § 142*).

Emellett a 2Sámuel 23:34-ben egy Akhitófel nevű személy úgy van megemlítve, mint Eliam apja, a 2Sámuel 11:3 pedig azt írja Eliamról, hogy ő Betshábé apja! Ez az Akhitófel minden jel szerint azonos Dávid tanácsosával, ami azt jelenti, hogy ő volt Betshábé nagyapja. Ez egy további okként szolgálhatott ahhoz, hogy minimum nehezteljen Dávidra, hiszen tudta azt, hogy paráznaságot követett el az unokáján. Nincs kizárva, hogy emiatt bosszúra szomjazott.

Végül mégis úgy alakult, hogy szoros barátság kötötte össze a királyt és a tanácsosát. Mint látni fogjuk, ez azért történt így, mert Akhitófel alattomos szándékkal férközött Dávid bizalmába, színt játszva lett barátjává és tanácsosává, miközben csak az alkalomra várt, hogy elégtételt vegyen a vélt, vagy valós sérelmei miatt. Habár maguk az itt idézett történelmi krónikák nem vázolják a király és Akhitófel között kialakult bennfentes viszonyt, ezt maga Dávid teszi meg a zoltáraiban, amire hamarosan rátérünk. Mindent összevetve, Akhitófel részéről csupán egy gonosz érdekből fakadó színjáték volt a szoros barátság, s Dávid bizalmába férközve várta az adandó alkalmat, hogy ellene forduljon. Az pedig nem váratottott magára túl sokáig.

A 2Sámuel 15. fejezetében olvashatunk Dávid harmadik fiáról, Absalomról, aki apja életére tört, hogy magához ragadhassa a királyságot. A történet ismert, Absalom rendkívül ravasz módon apránként magához édesgette a népet. Korát messze megelőzve egy mai megélhetési politikust is megszégyenítő módon lépett fel, amikor Jeruzsálem kapujába állva minden hozzáfordulónak megígérte azt, hogy figyelemben tartja az érdekeiket és megoldja a problémáikat, ha őt teszik meg királlyá apja helyett. Ez az ígéretekre alapozott politikai kampány már akkor is befogadó fülekre talált és ezáltal sokakat nyert meg magának (2Sám. 15:1-6).

Négy évnyi alattomos aknamunka után Absalom megtette a lépését: engedélyt kért apjától, hogy Hebronba menjen egy fogadalmát beteljesíteni, Dávid pedig áldását adta rá. Absalom azonban azonnal királlyá nevezte ki magát Hebronban (2Sám. 15:7-11) és magához hívatta Dávid tanácsadóját, aki csatlakozott hozzá. A neves Akhitófel megnyerésével Absalom további hitelt és méltóságot nyert, és az összeesküvés sikeres volt:

2Sámuel 15:12 A gilonita Akhitófelt, Dávid tanácsadóját is odahívatta Absalom a városából, Gilóból, és együtt mutatták be az áldozatot. **Az összeesküvés tehát nagy volt, s egyre többen gyűltek Absalom köré.**

Hogy mi készítette Akhitófelt királyának és barátjának az elárulására? Hirtelen elhatározásból tette ezt, avagy a régen várt alkalmat használta ki? Az érvek az utóbbi mellett szólnak. Minden esetre Dávidnak menekülnie kellett, mert életveszélybe került és csupán kisszámú hűségese követője tartott vele (2Sám. 15:13-30). Eközben hírért vette annak, hogy Akhitófel Absalomhoz csatlakozott:

2Sámuel 15:31 Amikor Dávidnak jelentették: „Akhitófel is ott van Absalom mellett az összeesküvők közt”, Dávid így szólt: „Uram, hiúsítsd meg Akhitófel tanácsait!”

Dávid felmérte a helyzetet, tisztában volt Akhitófel tanácsainak erejében és imájában azt kérte, hogy Isten hiúsítsa meg azokat. Ez az ima gyors válaszra talált, mert a következő versben Isten már mozgásba is lendítette azt a folyamatot, ami által meghiúsítja a bölcs tanácsát, még hozzá a következő Dávidnak adott szellemi inspiráció által:

2Sámuel 15:32-34 ³²Amikor Dávid fölért a hegytetőre, ahol az Istent szokták imádni, lám, ott jött vele szemben megszaggatott ruhában az archita Husai, Dávid bizalmasa, a fején hamu. ³³Dávid így szólt hozzá: „Csak terhemre vagy, ha velem jössz. ³⁴Ha azonban visszatérsz a városba és azt mondod Absalomnak: A szolgád vagyok, uram és királyom; hosszú ideig szolgáltam atyádat, s mostantól téged szolgállok, **akkor kijátszhatod érdekemben Akhitófel tanácsait.** ³⁵Cádok és Ebjatar papok is ott lesznek melletted. Mindent, ami csak füledbe jut a királyi palotából, jelentsd Cádok és Ebjatar

papnak.³⁶Mindkettőjüknek ott van a fiuk, Cádoknak Achimaac, Ebjatórnak meg Jonatán. Üzenetek meg velük mindent nekem, amit csak hallotok majd.”³⁷**Így Dávid bizalmasa, Husai visszatért a városba, éppen akkor, amikor Absalom bevonult Jeruzsálembe.**

Absalom tehát bevonult Jeruzsálembe, mint Izrael királya: „*Absalom pedig és az egész nép, Izráelnek férfiai, bemenének Jeruzsálembe, és Akhitófel is ő vele.*” (2Sám. 17:15). Ezzel egyidőben lép színre Dávid „beépített” embere, Husai, aki oly annyira megnyeri Absalom bizalmát, hogy azt Akhitófel mellett tanácsosává teszi. Akhitófel első tanácsa látszólagosan az unokájával, Betshábéval elkövetett vétek bosszúja volt:

2Sámuel 16:20-23 ²⁰Monda pedig Absalom Akhitófelnek: Adjatok tanácsot, mit cselekedjünk? ²¹Felele Akhitófel Absalomnak: Menj be a te atyádnak ágyasaihoz, a kiket itthon hagyott, hogy őriznék a házat: és megérti az egész Izráel, hogy te atyád előtt gyűlöltté tetted magadat, és annál inkább megerősödnek mindazoknak kezeik, a kik melletted vannak. ²²Sátort vonának azért Absalomnak a tetőn, és beméne Absalom az ő atyjának ágyasaihoz, az egész Izráelnek szeme láttára. ²³És Akhitófel tanácsa, melyet adott, olyannak tekintetett abban az időben, mintha valaki az Isten szavát kérdezte volna; olyan volt **Akhitófelnek minden tanácsa mind Dávid előtt, mind Absalom előtt.**

Nagyon fontos megérteni azt, hogy Akhitófel árulásával nem vesztette el orákulumi erejét, tanácsa még ekkor is Istentől való volt, hiszen Isten maga rendelte el ezt ítéletként Dávidon a Betshábéval elkövetett vétke miatt:

2Sámuel 12:10-12 ¹⁰Most azért ne távozzék el a fegyver soha házadból, **mivel megúáltál engem, és a Hitteus Uriás feleségét elvetted, hogy feleséged legyen.**¹¹Ezt mondja az Úr: Ímé én éppen a **saját házadból bocsátok reád csapásokat, és feleségeidet szemed láttára veszem el, és adom más felebarátodnak, és hál a te feleségeiddel fényes nappal.** ¹²Mert te titkon cselekedtél; de én az egész Izráel előtt és napvilágnál cselekeszem azt. ¹³Monda azért Dávid Nátánnak: Vétkeztem az Úr ellen! És monda Nátán Dávidnak: Az Úr is elvette a te bűnödöt, nem fogsz meghalni.

Dávid beismerte a bűnét és megtért attól. Noha ezért Isten kegyelmet adott neki - nem kellett meghalnia -, ám bűne koránt sem maradt következmények nélkül, nagyon keményen meg kellett szenvednie miattuk. Akhitófel következő tanácsa pedig már Dávid életének elvétele volt, amit saját kezűleg kívánt elvégezni, érzékeltetve személyes gyűlöletét a király iránt:

2Sámuel 17:1-3 ¹Monda azért Akhitófel Absalomnak: Engedj kiválasztanom tizenkétezer embert, hogy felkeljek, és üldözzem Dávidot ez éjjel. ²És **megtámadom őt, míg fáradt és erőtlen kezű; megrettentem őt, és megfutamodik az egész nép, mely vele van; és a királyt**

magát megöläm. ³És visszavezetem te hozzád az egész népet, mert az egésznek visszatérése attól a férfiútól függ, a kit te üldözöl; és akkor az egész nép békességben lesz.

Akhitófel tanácsa a lehető legjobb tanács volt, amit **a szellemi felismerésből** adott, hiszen Dávid már nem volt ereje teljében, kimerülten, az elhagyatottság érzése miatt megtörtén menekült a **pusztába** (*Zsolt. 55:1-5*) és a viszonylag kisszámú kíséretével, nem lett volna képes elhárítani egy ilyen támadást. De szíve még a helyén volt és Isten válaszolt korábbi imájára, amikor ezt kérte: „*Uram, hiúsítsd meg Akhitófel tanácsait!*” (*2Sám. 15:31*). Habár Akhitófel beszéde „*igen tetszék Absalomnak és Izráel minden véneinek*”, mielőtt döntést hoztak volna, kikérték Husai véleményét is. Dávid imája így Husai tanácsa által kapott választ:

2Sámuel 17:7-11 ⁷Monda akkor Husai Absalomnak: **Nem jó tanács az, a melyet Akhitófel ez egyszer adott.** ⁸És monda Husai: Tudod magad, hogy a te atyád és az ő emberei igen erős vitézek és igen elkeseredett szívűek, mint a kölykeitől megfosztott medve a mezőn. Annakfelette a te atyád igen hadakozó ember, ki nem alszik a néppel együtt. ⁹Ilyenkor ő valami barlangban lappang, vagy valami más helyen, és meglehet, hogy mindjárt kezdetben elesvén némelyek közülök, valaki meghallja, és azt kezdi mondani: Megveretett az Absalom népe. ¹⁰És még az erős vitéz is, kinek szíve olyan, mint az oroszlánnak szíve, igen megrémül; mert az egész Izráel tudja, hogy a te atyád igen erős vitéz, és azok is, a kik vele vannak, erős vitézek. ¹¹**Én azért azt tanácsolom, hogy gyűjtsd magadhoz az egész Izráelt Dántól fogva mind Bersebáig, oly számban, mint a tenger partján való fövény; és magad is menj el a hadba.**

Az ellentáborba beépült Husai tanácsa lényegében abból állt, hogy az elsietett tettek nem vezethetnek sikerre, egy olyan ember ellen, mint Dávid, aki hosszú éveken át folytatott sikeres gerillaharcot, mestere annak, és vitézei is erős, kipróbált harcosok. Ezért az adott pillanat nem kedvező a király megtámadására, jobb, ha először egész Izraelből kiállítanak egy nagy és igazán ütőképes haderőt, amit maga Absalom vezet, s ez által biztosítottabb a győzelem.

2 Sámuel 17:14 ¹⁴És monda Absalom és Izráelnek minden férfija: Jobb az Arkeabeli Husainak tanácsa az Akhitófel tanácsánál. **Mert JHVH rendezte úgy, hogy az Akhitófel tanácsát elvessek – amely pedig jó vala -,** hogy veszedelmet hozzon JHVH Absalomra.

A nem várt fordulat megpecsételte Akhitófel sorsát:

Sámuel 17:23 ²³Amikor **Akhitófel látta, hogy a tanácsát nem követik,** fölnyergelte a szamarát, felült rá és hazament, a maga városába. **Ellátta háza népét utasításokkal, aztán felakasztotta magát.** Így halt meg. Atyja sírboltjában temették el.

Egyesek szerint Akhitófel a büszkesége miatt nem volt képes elviselni azt, hogy életében először nem vették figyelembe az ő tanácsát, s ez annyira megrázta őt, hogy emiatt öngyilkos lett. Ennél azonban messze többről van szó: Akhitófel igazán bölcs ember volt, tisztában volt azzal, hogy

mivel nem az ő tanácsát követték - ami valóban véget vetett volna Dávidnak és uralmának -, a másik tanácsos tervének elfogadásával a lázadás el fog bukni! Felfogta, hogy az isteni akarat ellene van, Absalomnak és a lázadásnak befellegzett, ahogy a király árulójaként saját sorsa is megpecsételődött. Akhitófel követte el az első lejegyzett akasztás általi öngyilkosságot a Szentírásban. A halálba menekült, ahogy később Júdás is, még hozzá ugyan azon a módon. Mindketten az átkozottak halálát halták, mert írva van: átkozott az, akit fára akasztanak (5Móz. 21:23; Gal. 3:13).

Ezek a leírások azonban nem térnek ki egy rendkívül fontos dologra, mégpedig arra, hogy Dávidot nagyon szoros baráti viszony fűzte Akhitófelhez. Ez a viszony pedig teljesen más színezetet ad a történetnek, s messze jelentőségtejteljesebbé teszi azt. Ahhoz, hogy ezzel kapcsolatban sokkal tisztább képet kapjunk, Dávid két zsoltárához kell fordulnunk, a 41. és az 55. zsoltárokhoz. Ezeket a zsoltárokat Dávid vagy a pusztában való menekülése alatti viszontagságok idején, vagy pedig arra reflektálva írta meg. Dávid számára volt a dolognak egy különleges tragédiája, hiszen saját fia, Absalom és Akhitófel személyében egy közeli barátja, megbízhatónak vélt társa fordult ellene:

Zsoltárok 41:10 Még a barátom is, akiben megbíztam, aki együtt ette kenyeremet velem, az is ellenem emelte a sarkát.

Zsoltárok 55:13-16 ¹³Ha csak ellenségem gyalázna, azt még elviselném. Ha csak az fordulna ellenem, aki gyűlöl, elbújnék előle. ¹⁴De te voltál az, aki társam vagy, te lettél ellenségem, akiben megbíztam, ¹⁵akivel az Isten házában bensőséges barátságra léptem [édes bizalomban éltünk].

A királyba belenyilallt a felismerés, hogy ez a társ sosem volt igazán a társa, színlelte a barátságot és eleve megátalkodottan gonosz szándékai voltak, amiket édes szavakkal, remek színleléssel leplezett.

Zsoltárok 55:17-22 ¹⁷Én azonban Istenhez kiáltok, az Úr megment engem. ¹⁸Panaszkodom és sóhajtozom színe előtt este, reggel, délben, és meghallgatja szavam. ¹⁹Békében menti meg lelkemet azoktól, akik bántanak. Mert sokan vannak ellenem. ²⁰Isten engem meghallgat, őket megalázza: ő, aki örökké uralkodik; mivel nem térnek meg, s nem ismerik az istenfélelmet. ²¹Ki-ki barátja ellen emeli kezét, és megszegi adott szavát. ²²Arca olyan sima, mint a vaj, de szívében háborút forgat. Látszatra beszéde enyhítő olaj, de a valóságban kivont éles kard.

A Bibliában a megtérésre képtelen, istenfélelmet nem ismerő emberek a kárhozott emberek jellemzői. Ez esetben az áruló társ oly annyira mestere volt a megtévesztésnek, hogy Dávid csak akkor ismerte fel a valóságos szándékait, miután „barátja” nyíltan az életére tört, s megtette

mindazt, amit megtett! Tettei alapján Akhitófel egy előtípus volt, még hozzá a Messiást eláruló Júdás előtípusa, és pontosan ezért idézte a 41:10 zsoltárt Jahósua az utolsó vacsora alkalmával. A különbség csupán annyi, hogy Jahósua tudatában volt annak, hogy az adott tanítványa el fogja őt árulni (*Mt. 26:23*) és természetesen az, hogy ő neki nem a saját bűnei miatt kellett elviselni az árulást és szenvedést, hanem miértünk.

Itt egy kis kitérő erejéig említsük meg azt, hogy Dávid zsoltárainak némelyike többretegű szellemi üzenetet tartalmaznak: van egy elsődleges, Dávid életével kapcsolatos személyes vonatkozásuk, és emellett van egy a Messiást érintő, vele kapcsolatos üzenetük, sőt, esetenként van még egy általánosabb, a kor végén élő igazakat érintő jelentőségük is. Emiatt van ez a zsoltár messiási próféciaként számontartva. Az 55. Zsoltár rendkívül fontos, az utolsó időkre vonatkozó aspektusával egy külön írásban foglalkozunk (lásd **Az 55. Zsoltár** című írást).

Visszatérve Júdáshoz, Jahósua személyesen választotta ki és hívta el a tanítványainak belső körét, a tizenkét apostolt, köztük Júdást is:

Lukács 6:13-16 ¹³És mikor megvirrada, előszólítja az ő tanítványait **és kiválaszta azok közül tizenkettőt, a kiket apostoloknak is nevezte:** ¹⁴Simont, a kit Péternek is nevezte, és Andrást, annak testvérét, Jakabot és Jánost, Filepet és Bertalant, ¹⁵Mátét és Tamást, Jakabot, az Alfeus fiát, és Simont, a ki Zelotesnek nevezteték, ¹⁶Júdást, a Jakab fiát **és Iskariotes Júdást, a ki árulóvá is lőn;**

A Messiás egyáltalán nem volt megtévesztve Júdás által. Jahósua a Szent Szellem által vezetve minden tettében az isteni akaratnak megfelelően cselekedett, „*amint meg van írva*”, így az isteni rendeletnek megfelelően választotta azt a Júdást is bennfentes tanítványának, aki árulójává lett. A hangsúly azon van, hogy Júdás árulóvá **lett**. Júdásnak meg voltak a maga erényei, különben teljesen haszontalan lett volna a hivatásra. Rá lett bízva pl. az apostoli csoport erszénye és a pénzügyeik kezelése, ami azt érzékelteti, hogy jó képességei voltak e területen. A szavakkal is jól bánt, megnyerő, hiteles embernek tűnt. A többi tizenegynek az utolsó pillanatig sem volt halvány fogalma arról, hogy áruló lesz. Az ő baja az volt, hogy képességeit nem a hitnek megfelelően bontakoztatta ki, elfojtotta azt a test szerinti gondolkodása és a vágyai. Márpedig minden, ami nem hitből való, az bűn (*Róm. 14:23*), a hit pedig a tökéletes isteni akarat aktív kivitelezésére vezeti az embert. Jahósua tanítványainak szélesebb körében többen is ilyenek voltak, azok el is hagyták őt:

János 6:63-64 **63** A szellem az, aki megelevenít, a hús [testi akarat] nem használ semmit. Azok **a beszédek, amelyeket elmondtam nektek: szellem és élet.** **64** De vannak közöttetek némelyek, akik nem hisznek." **Jézus ugyanis kezdettől fogva tudta, kik azok, akik nem hisznek és ki az, aki elárulni készül őt.** **65** "Ezért mondtam nektek – beszélt tovább –, hogy senki sem jöhet hozzám, csak akinek Atyám megadta azt!" **66** **Ettől fogva a tanítványok közül sokan hátravonultak és többé nem jártak vele.**

Amikor a személyesen általa választott tizenkettőhöz fordult, azok megvallották hitüket, ám Jahósua tudatta velük, hogy egyikük az ördögtől van:

János 6:67-71 **67** Megkérdezte hát a tizenkettőt: "Hát ti nem akartok elmenni?" **68** "Uram – felelte neki Simon Péter –, kihez mehetnénk? Örök élet beszédei vannak nálad. **69** **S mi hisszük** és tudjuk, hogy te vagy az Istennek Szentje." **70** **Jézus megszólalt:** "Ugye, hogy tizenkettőt **válogattam én ki közületek?** – mondta nekik Jézus – **és közületek egy vádoló [diabolosz/ördög].**" **71** **Júdást, – karióti Simon fiát értette, ez készült őt elárulni,** a tizenkettő közül az egyik.

Júdásban a testiség, az evilági gondolkodás elfojtotta a hitet, tetteit így kizárólagosan az ó emberi önérdék vezette, ezáltal „*hiján maradt az Isten kegyelmének, mert megereszkedett benne a keserű gyökér, ami a megbotránkoztatja és megfertőzi a szellemet.*” (vö. Héb. 12:15). Az ilyen ember képes feladni az elsősülöttségét, az Isten szellemi országában való részesülését egy tál levesért (valami testi vágy kielégítéséért), miáltal olyanná lesz, mint Ézsau (Héb. 12:15), aki a kárhozottak egy őstípusa volt (vö. Róm. 9:11-18).

A keserű gyökér egyre mélyebbre ereszkedett Júdásban, ami aztán megnyilvánult a szavaiban és cselekedeteiben is. Így volt ez pl. akkor, amikor álszent módon, a szegényekre hivatkozva ítélte meg egy hitből fakadó cselekedetet, miközben a pusztá haszonszerzés vezérelte:

János 12:1-6 **1** Jézus a pászka előtt hat nappal Betániába érkezett, ott lakott Lázár, akit Jézus a halottak közül feltámasztott. **2** Ugyanott lakomát készítettek számára, amelyen Márta szolgált fel, Lázár pedig egy volt azok közül, akik vele együtt asztalhoz dőltek. **3** Mária ekkor, miután vett egy font igazi nagyon értékes nárdus kenőcsöt, megkenete *vele* Jézus lábát, azután hajával megtörölte. A ház erre betelt a kenet illatával, **4** **Tanítványai közül azonban egyik, a karióti Júdás, ki őt elárulni készült, így szólott:** **5** **"Miért nem adták el ezt a kenetet háromszáz dénárért s miért nem adták oda a szegényeknek?"** **6** **Ezt azonban nem azért mondta, mintha a szegényekre lett volna gondja, hanem, mert tolvaj volt. Nála volt az erszény, s ő hordta, amit belé vetettek.**

Egy ehhez nagyon hasonló alkalom váltotta ki Júdásból a végső elhatározást. A történet a Máté 25:6-13 verseiben lett lejegyezve,

Máté 25:6-13 **6** Mialatt Jézus Betániában a poklos Simon házában volt, **7** hozzálépett egy asszony, akinél alabástrom korsócska volt, tele nagy értékű kenettel. Ezt, mikor éppen az *asztalnál* feküdt, a fejére töltötte. **8** A tanítványok, ahogy ezt meglátták, bosszankodtak és ily szavakra fakadtak: "Mire ez a pazarlás? **9** Nem lehetett volna ezt drága pénzen eladni, és a szegényeknek juttatni?" **10** Jézus azonban, amikor észrevette, mit akarnak, így szólt hozzájuk: "Miért zaklatjátok ezt az asszonyt? Hiszen nemesen cselekedett velem. **11** A szegények ugyanis mindenkor veletek lesznek, én azonban nem leszek mindig veletek. **12** Hiszen azzal, hogy testemre öntötte ezt a kenetet, már a temetésemre készülődött.

13 Bizony azt mondom nektek, hogy ahol csak az egész világon hirdetni fogják az örömhírt, órála is megemlékeznek, elbeszélve azt, amit ő tett." **14** Ekkor a tizenkettő közül az egyik, akit Júdásnak, a karióti férfinak neveznek, elment a főpapokhoz **15** és így szólt: "Mit szándékoztok nekem adni? Én átadom őt nektek." Azok harminc ezüstöt rendeltek neki. **16** Akkortól kezdve kereste a kedvező alkalmat, hogy átadhassa őt.

Miért pont ez az esemény hozta a sorsdöntő fordulatot Júdás életében? Megelégette, hogy a Mester állandóan korrigálja őt? Részben ez is közrejátszott, de ennél többről van szó. Júdás a kezdettől fogva ott volt Jahósuával és sok mindent átéltek együtt. Amikor Jahósua még szolgálatának kezdeti időszakában szombatnapon gyógyított meg egy embert a betesda medencénél, a zsidók kérdőre vonták őt (*Jn. 5:1-16*), mire:

János 5:17-18 **17** Jézus megszólította őket: "Atyám mostanáig munkálkodik, én is munkálkodom." **18** Ezért azonban a zsidók még inkább azon voltak, hogy megöljék, ...

Jahósua élete innentől állandó és egyre fokozódó veszélyben forgott. Júdás természetesen tisztában volt ezzel, és azzal is, hogy ez a veszély a tanítványokra, így önmagára is kiterjed. Mire az események folytán eljutott a Máté 26:14-15 vázolt elhatározására, addigra teljesen nyilvánvalóvá vált számára, hogy a Jahósua nem fog megváltozni, nem kíván embereknek megfelelni és hamarosan meg fogják ölni, így tanítványként a saját bőre is veszélyben forog. Meg is hozta az elhatározást, elment a papokhoz, elárulta Mesterét. Hidegen kalkulálva azt gondolta, hogy ha a Mestere így is úgy is meghal, akkor maga ne kerüljön miatta bajba, sőt, ha lehet még anyagi hasznót is húzott belőle. Miután a szándék kiforrt benne, már csak az alkalmat kellett megragadnia. Ez a pászka előestéjén intézményesített Úrvacsora alkalmával el is jött:

János 13:1-2 **1** A pászka ünnepe előtt történt, hogy Jézus, miután tudta, hogy eljött az órája arra, hogy ebből a világból átmenjen az Atyához, azért mert szerette övéit, akik e világban vannak, mindvégig szerette őket. **2** Egy estebéd alkalmával, mikor a vádló [az ördög] már belesugallta Júdásnak, a karióti Simon fiának szívébe, hogy elárulja őt, ...

Jahósua és tanítványai egybegyűltek a vacsorára, halála napjának estéjén:

János 13:1-2 **1** A pászka ünnepe előtt történt, hogy Jézus, miután tudta, hogy eljött az órája arra, hogy ebből a világból átmenjen az Atyához, azért mert szerette övéit, akik e világban vannak, mindvégig szerette őket. **2** Egy estebéd alkalmával, mikor a vádló [az ördög] már belesugallta Júdásnak, a karióti Simon fiának szívébe, hogy elárulja őt, ...

A tanítványoknak fogalmuk sem volt arról, hogy egy áruló van közöttük. Ne feledjük azt, hogy az első Úrvacsora alkalmánál vagyunk, aminek alkalmával Jahósua megkötötte tanítványaival az Újszövetséget, s annak jeléül magukhoz vették a kenyeret és bort, - s íme egy közülük az

ördögtől, Sátántól való volt. A vacsora előtt Jahósua megmosta a tanítványok lábát, s megmagyarázta, hogy a lábmosás mi célt is szolgál, majd hozzátette:

János 13:10-11 „Aki megfürdött, annak csak a lábát kell megmosni, s akkor egészen tiszta lesz. Ti **tiszták vagytok, de nem mindnyájan.**” ¹¹Tudta, hogy ki árulja el, azért mondta: „Nem vagytok mindnyájan tiszták.”

Júdás az áruló volt az, aki nem volt tiszta, mert nem tisztult meg. A külsőségeket elvégezte, bemelegített, tette, amit az apostoli társai tettek, de szellemileg nem változott meg. Gonosz maradt, s a gonoszság fejedelme magához ragadta. Ezen a ponton Jahósua felfedte a tanítványoknak, hogy áruló van közöttük és a 41. Zsoltár 10. versét idézve ezt mondta: ... „*be kell teljesednie az Írásnak: 'Aki kenyeremet eszi, sarkát emelte ellenem.'*” (Jn. 13:18) A tanítványoknak persze fogalmuk sem volt, ki az s kérdezni kezdték, mire ezt felelte:

János 13:26-27 ²⁶ ... „Az, akinek a bemártott falatot adom.” Ezzel bemártotta a falatot, fogta és az áruló Júdásnak nyújtotta, az iskarióti Simon fiának. ²⁷**A falat után rögvest belézállt a Sátán.** Jézus csak ennyit mondott neki: „Amit tenni akarsz, tedd meg mielőbb!”

Júdás már régtől az ördögtől való volt, ami azt jelenti, hogy nem állt ellen a kísértéseinek, egyre inkább azonosult vele, míg végül az ördög teljesen megszállta őt. Tudjuk, hogy aki ellenáll az ördög kísértésének, attól eltávozik (vö. Jak. 4:7), aki pedig következetesen enged annak, abba belemegy. Innentől már nem csupán a maga racionalitása vezette, hanem a belézállt ördögé. Ezért már nincs többé áldozat, és ebből az állapotból már nincs visszaút. Emiatt a Máté leírásában történetek kiegészülnek azzal, hogy Jahósua érzékelteti Júdás kárhozott állapotát:

Máté 26:24-25 ²⁴ „Az Emberfia ugyan elmegy, amint megírták róla, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja. **Jobb lett volna neki, ha meg sem születik.**” ²⁵Erre Júdás, az árulója is megkérdezte: „Csak nem én vagyok az, mester?” „Magad mondtad” – válaszolta.

Az ördögtől megszállt Júdás pedig gyorsan meg is tett mindent a végzet szerint: Elárulta Mesterét, akit keresztre feszítettek, de harmadnapra feltámadt. A megdicsőült Jahósua főpapi imájában rámutat arra, hogy Júdás egy rászabott szerepet töltött be az isteni akarat szerint:

János 17:12 Mikor velök valék a világon, én megtartám őket a te nevedben; a kiket nékem adtál, megőrizém, és senki el nem vezett közülök, csak a kárhozat fia, hogy az írás beteljesüljön.

A Szent Szellem kiáradása után már az apostolok számára is világossá vált az, hogy Júdás és tettei által az Írás teljesedett be:

Ap.Csel. 1:17-20 ¹⁶ "Férfiak, Testvéreim! **Be kellett teljesülnie az írásnak, melyet a Szent Szellem Dávid száján át előre megmondott Júdásról, ki vezetőjük lett azoknak, akik Jézust elfogták, ¹⁷ mert őt közénk számítottuk és sorsjuttatásképpen kapta ezt a szolgálatot, amelyet mi teljesítünk.**

Júdás megbánta a tettét, de ez nem azt jelenti, hogy szellemében megtért volna:

Máté 27:3-9 ³Amikor Júdás, az áruló látta, hogy elítélték, megbánta tettét, és visszavitte a harminc ezüstöt a főpapoknak és a véneknek. ⁴„Vétkeztem – mondta –, elárultam az igaz vért.” „Mi közünk hozzá? – válaszolták. – A te dolgod!” ⁵Erre az ezüstöt beszórta a templomba, **aztán elment és felakasztotta magát.** ⁶A főpapok fölszedték a pénzt, de úgy vélték: „Nem szabad a templom kincstárába tenni, mert vér díja.” ⁷Tanácsot tartottak, és megvették rajta a fazekas telkét az idegenek számára temetőnek. ⁸Ezért hívják azt a telket még ma is Vérmezőnek. ⁹Így beteljesedett, amit Jeremiás próféta jövendölt: Fogtam a harminc ezüstöt, annak árát, akit ennyire becsültek, akit Izrael fiai becsültek ennyire, ¹⁰s a fazekas telkéért adták, ahogy az Úr parancsolta nekem.

Júdás bánata, vagy szomorúsága a világ szerinti szomorúság volt, hiszen elpusztította önmagát: *„Az Istennek tetsző szomorúság ugyanis üdvös töredelmet eredményez, s ezt senki sem bánja meg; a világ szomorúsága ellenben a halálba visz.” (2Kor. 7:10)* Eljött rá az átok, hajléka pusztává, élettelené lett:

Ap.Csel. 1:17-20 ¹⁶ "Férfiak, Testvéreim! **Be kellett teljesülnie az írásnak, melyet a Szent Szellem Dávid száján át előre megmondott Júdásról, ki vezetőjük lett azoknak, akik Jézust elfogták, ¹⁷ mert őt közénk számítottuk és sorsjuttatásképpen kapta ezt a szolgálatot, amelyet mi teljesítünk.** ¹⁸ **Ez a Júdás telket szerzett a hamisság béréből, azután hanyatt-homlok zuhant alá, úgyhogy kettéhasadt és minden bele kiomlott.** ¹⁹ **A dolog Jeruzsálem összes lakói előtt ismeretessé vált, úgyhogy azt a telket saját nyelvükön Akeldamák-nak nevezték el, mi azt jelenti: vérmező.** ²⁰ **Meg van írva ugyanis a Zsoltárok Könyvében: Legyen hajléka pusztává: lakó ne éljen benne! Továbbá: Felügyelői hivatalát (püspökségét) más nyerje el.** (Az antikrisztusi Babilon is pusztává válik).

Hogy ki legyen az, aki Júdás helyét betölti, azt sorsvetéssel döntötték el:

Ap.Csel 1:25 „... hogy átvegye az apostoli szolgálatban azt a helyet, amelyet **Júdás hűtlenül elhagyott, hogy az őt megillető helyre jusson.**”

A „saját helyére került”, utalás arra, hogy ő a bukottak sorsrészét öröklő szellemek tárhelyére került.

Összegezve az eddigieket, Júdásról tudjuk, hogy:

Júdás személyesen lett kiválasztva

Mindent hátrahagyott az Úrért

3 ½ éven át vele volt, személyesen látva csodáit, erejét, gyógyulásokat, démonok kiűzését, halottak feltámasztását, s hallgatta a személyes, csak a benfenteseinek nyújtott tanításait.

Ki lett küldve az ige hirdetésére.

Mindezek ellenére mégis áruló lett.

Ha megfigyeljük, Akhitófel és Júdás nagyon hasonló karakterek voltak, sok közös vonással, egy bizonyos típus megtestesítői:

- Kezdetben mindkét ember az igaz követője, társa volt.
- Majd mindét ember hűtlenné vált és urának, mesterének az árulója lett.
- Mindketten elhagyták, elárulták Isten igaz emberét és Sátán eszközeivé váltak.
- Mindketten hazugok [megtévesztő] emberek voltak, akik hűséget színleltek, miközben terveszerűen, előre megfontolva vitték véghez az árulásukat.
- Mindketten megszegtek egy szövetséget.
- Mindketten az átkozottak halálát halták, maguk vetve véget életüknek.

Hazudni nem csak szavakkal lehet, de megtévesztő cselekedetekkel és színleléssel is. Természetesen Krisztust nem lehetett megtévesztetni, számára nyilvánvaló volt Júdás jelleme és valós szándéka, és tudta, hogy elrendeltetett arra, amit meg fog tenni. De Júdás társai, a tizenegy további apostol az utolsó percig nem látta át a helyzetet, magukénak tartották őt. Ez legyen számunkra is lecke, mert az antikrisztusi időszakban sok „testvér” lesz testvérenek elárulója.

A keresztény szövegértelmezés szerint Akhitófel Júdás előtípusa volt, mert ahogy Akhitófel elárulta Dávidot, majd felakasztotta magát, úgy Júdás is elárulta Jahósuát és az akasztás általi öngyilkosságba próbált menekülni. Az eredetileg Akhitófelre utaló 41:9 zsoltár, a János 13:18-ban Júdás által teljesedett be főtípusként, s ezt az apostolok is így tartották számon. Ami igaz az előtípusra, az igaz a főtípusra is és ugyanez fordítva is igaz. Ez azt jelenti, hogy miként Júdás, úgy Akhitófel is a kárhozat fia volt, s e téren mindketten az Antikrisztus egy-egy előtípusának számítanak. Mindketten előtípusai a hitehagyott, testvéreiket eláruló konkolyoknak. A történetek ezen rendkívül fontos aspektusával [Az 55. Zsoltár](#) című írás foglalkozik részletesebben. Ha

belegondolunk sok a hasonlóság a fizikai öngyilkosság és a kárhozat választása között. Mindkét esetben az egyén döntése az élet feladása. A fizikai öngyilkosság esetében az ember feladja az Isten ajándékát, a testi létet, mert reménytelennek és kilátástalannak látja azt. Az örök szellemi létet pedig azért vetik el egyesek, mert a lázadó és gonoszra adott szellemük képtelen elfogadni és magáévá tenni az üdvösség feltételeit, amivel szellemi öngyilkosságot követnek el.

